

Berkes Blanka

Fera és a tündérvilág

1. Kötet

Különleges varázserő

1.

Különleges ajándék

Zil egy egyszerű kis falucska, ami a képzeleten túl, valahol az álmok birodalma közelében, de mégis emberek lakta földön létezik.

Nagy ünnepséget rendeztek itt az éjtündérek. Hiszen Szent Iván éjszakája a tündérek ünnepe is. Lakomát ültek a Varázserdőben az ott munkálkodó tündérek és álom manók is.

Oxalis, a virág tündérke fiúcska úgy döntött, hogy dolga végeztével nem tér vissza a Varázserdőbe a többi virágtündérhez, hanem egy parasztházikó első kiskertjében húzta meg magát, ahol egy különleges növény volt található, egy páfrány. Ennek a növénynek a levelei alatt lapult, hogy kilesse az éjtündérek táncát és énekét. Pici természeténél fogva ez nem is volt olyan nehéz feladat. Zöld ruházata végett szinte nem is lehetett észrevenni, hogy ott bujkál.

Kíváncsi volt arra miként zajlik egy éjtündér ünnepség. Közben szép lassan gyülekeztek az éjtündérek a holdfényes éjszakán. Ekkor még nagyon jó meleg nyári éjszakának ígérkezett a nyárutó ünnepség. Az éjtündérek kört álltak és elkezdtek táncolni és énekelni. Egyre jobban belemerültek az ünnepségbe, amikor egyikük észrevett valami furcsa virágpor illatot a levegőben. Azonnal leállította az ünnepséget, mert senkinek sem szabad kilesni az éjtündérek táncát.

– Megnézem mi ez a furcsa virágpor illat! Ti addig bújjatok el! – jelentette ki határozottan.

A többiek eszerint tettek.

Az éj tündérke, akit Osmundának hívtak, az illatot követve rá is talált Oxalisra.

– Gyere csak ki a páfrány alól! Tudom, hogy ott vagy virágpór illatú tündér!

Erre a mondatra kilépett Oxalis a rejtekhelyéről és csodálkozva nézte a gyönyörűséges Osmundát.

– Te meg hogy vettél észre? – kérdezte Oxalis.

– Nem volt nehéz! Ugyanis olyan virágpór illatod van, hogy messziről csavarta az orromat! Mit keresel itt? Miért nem vagy a Varázserdőben a többi nappali tündérrel?! – vont a kérdőre Osmunda a virágtündér fiúcskát.

– Én csak meg akartam nézni azt, hogyan zajlik nálatok ez az ünnepség – felelte Oxalis.

– Akkor jó! Ha csak ennyit akartál, akkor láthattad a táncunkat. Hogy hívnak?

– Oxalis vagyok, egy virágtündér.

– Engem Osmundának hívnak, és mint láthatod, éjtündér vagyok.

Jól elbeszélgettek egymással a két tündér és még barátságot is kötöttek, hogy segíteni fogják egymás munkáját.

Egészen addig minden rendben volt, amíg Osmunda fel nem szólította Oxalist arra, hogy menjen haza a Varázserdőbe.

Oxalis ezt sértésnek vette, mert nem értette miért is kell hazamennie, mikor olyan jól összebarátkoztak.

Osmunda elmagyarázta neki, hogy ezen az éjszakán virágot hoz a páfrány, amit ő a parasztházikóban lakó kislánynak szán.

Ez már nagyon felmérgette Oxalist és irigy lett Osmundára, mert neki nem volt hatalmában az a képesség, hogy leszakítsa a virágot, és az sem, hogy segítse az álomanók munkáját.

Osmunda látta a fiúcskán a sárga színű irigységet és figyelmeztette.

– Oxalis, ne légy irigy!

– Már hogyné lennék az, amikor az én feladatomban csak anyni, hogy nappal gondozzam a virágokat. Te pedig még az álom manóknak is segítesz!

– Na, elég volt ebből! Tessék haza menni a Varázserdőbe!

– szinte parancs volt Osmunda szájából.

– Nekem te csak ne dirigálj! Különben is ronda vagy Osmunda!

A szép, meleg nyári éjszakát felváltotta a mennydörgés ennek a szópárbajnak köszönhetően.

– Ne csúfolj engem! Hallod? Te kis egyszerű virágpor sze-degető! Utoljára mondom, menj haza! Jön a vihar miattad! Menj addig, amíg nem lesz késő, mert ha elkezd esni az eső, az éjszaka közepén nem tudsz majd repülni és az erőd is el fog fogyni, ugyanis nem vagy éjtündér, hogy a holdfényvel feltöl-tekezz!

– Megyek, ne aggódj! Remélem, hogy soha többé nem ta-lálkozunk!

Most már a szél is fújni kezdett.

Oxalis útnak indult, mert látta a hatalmas vihar közeledtét és az ereje is fogytán volt.

El kezdett esni az eső, a vihar egyre csak vicsorgatta mennydörgő fogait.

Oxalis ereje elfogyott, így összeesett félúton az emberek lakta föld és a Varázserdő között. Az irigység és a harag tom-bolt benne azért, mert a Fellegek Birodalmának uralkodó unikornisa sokféle feladatot bízott Osmundára.

2.

Osmunda és Oxalis

Oxalis, az ici-pici virágtündér fiúcska nagyon irigy lett a gyönyörűséges Osmundára, mert sokkal több feladatot bízott rá Nimbus, a Fellegek Birodalmának uralkodó, nagy varázserejű, hatalmas termetű, szárnyas unikornis. Nimbus mindamellett, hogy egy átlagparipánál is százezerszer természetesebb volt, ráadásul szinte félelmetes volt a megjelenése is. Annás sokkal, de még annál is jobban tökéletesen tiszta szívű, végtelenül jóságos teremtmény és imádja a gyerekeket is. Szőre puha, mint a bársony és vakítóan hófehér, amikor a Nap rásüt, bizony-bizony gyémántok sokaságát fedezhetjük fel rajta, ami a szivárvány minden színével ékeskedik. Szárnyai akkorák, hogy legalább egy tucat kis és nagy gyermek, de még ezer és még annál is több felnőtt nyugodtan felülhetne a szárnyaira. A hátán pedig elbírná vinni a Föld összes gyermekét a csodálatos Fellegek Birodalmába, ahol millió kincset találni.

Ott is élnek felhőtündérek, ici-picik és nagyobbak.

Oxalis mindeközben próbált visszakecmeregni a hatalmas Varázserdőbe, de sajnos félúton újból összeesett, mert elfogyott az ereje. Hiszen kicsúfolta a gyönyörűséges Osmundát.

Osmunda egy kicsit nagyobb, mint a tündérek legtöbbje. Ő ugyanis inkább hasonlít egy kamaszodó kislány külsejére, megjelenésére és bölcsessége sokkal nagyobb az emberénél és ezért bízott rá olyan sok feladatot Nimbus. Pillangószárnyai hatalmasak, amelyek a Holdfénynél erősen lila színűre változnak. Nappal pedig olyan, akárcsak egy kis tüllfátyol, egyál-